

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกสินค้าประมงที่มีความสำคัญรายหนึ่งของโลกและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งจากรายงานของกองประมงต่างประเทศ กรมประมง ระบุว่าประเทศไทยมีปริมาณการส่งออกสินค้าประมงทั้งหมดในไตรมาสที่ 3 (กรกฎาคม ถึง กันยายน) ปี 2557 มีปริมาณรวม 454,651 ตัน เป็นมูลค่าการส่งออก 57,995 ล้านบาท¹

ด้วยประเทศไทยมีชายแดนติดชายฝั่งทะเลสองด้าน คือ ด้านทะเลอ่าวไทย และด้านทะเลอันดามัน มีจำนวน 24 จังหวัด โดยประเทศไทยได้ประกาศพื้นที่เขตเศรษฐกิจจำเพาะในทะเลเป็นพื้นที่ประมาณ 420,280 ตารางกิโลเมตร ซึ่งอยู่ในอ่าวไทย 304,000 ตารางกิโลเมตร และทะเลอันดามัน 116,280 ตารางกิโลเมตร พื้นที่บางส่วนยังมีการทับซ้อนกับเขตของประเทศข้างเคียง และอยู่ในขั้นตอนการเจรจา เช่น กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย และพม่า² และจากการสำรวจของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ระบุว่าในปี พ.ศ. 2555 มีเรือประมงทะเลในน่านน้ำไทยอยู่ทั้งสิ้น 57,141 ลำ แยกประเภทเรือประมง³ เป็นเรือประมงพื้นบ้าน จำนวน 38,476 ลำ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 67.34 ของจำนวนเรือประมงทะเลในน่านน้ำไทยทั้งหมด และเป็นเรือประมงพาณิชย์ จำนวน 18,665 ลำ⁴

¹ กรมประมง. (2557). “การค้าสินค้าประมงระหว่างประเทศ”. *อุตสาหกรรมค้า*, 9(3). กรกฎาคม – กันยายน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.fisheries.go.th/foreign/images/pdf/v09357.pdf>. [2558, 17 มกราคม].

² กรีนพีซ.(2557). *เจาะวิกฤตทะเลไทย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://greenpeace.org/seasia/th/PageFiles/528232/thai-singlePages.pdf>. [2558, 17 มกราคม].

³ เรือประมงพื้นบ้าน หมายถึง เรือที่มีขนาดไม่เกิน 5 ตันกรอส หรือขนาดความยาวไม่เกิน กว่า 10.00 เมตร ประเภทเรือประมงพาณิชย์ หมายถึง เรือที่มีขนาดเกินกว่า 5 ตันกรอส หรือขนาดความยาวไม่ต่ำกว่า 10.00 เมตร

⁴ สำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล กรมประมง. (2555). *เรือประมงทะเลในน่านน้ำไทย พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล. หน้า 6-8.

การทำประมงทะเลมี 2 ประเภท คือ

1. การทำประมงพื้นบ้าน (Artisanal Fisheries) หรือประมงชายฝั่ง (Inshore Fisheries)

2. การทำประมงพาณิชย์ (Commercial Fisheries) ซึ่งส่วนหนึ่งมีการทำประมงนอกน่านน้ำ เช่น บังคลาเทศ อินเดีย เยเมน อิหร่าน โอมาน ปาปัวนิวกินี หรือในน่านน้ำประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย และอินโดนีเซีย⁶

การประมงทะเลของไทยมีการเปลี่ยนแปลงจากการใช้แรงงานในครัวเรือนมาเป็นการจ้างแรงงาน แต่การจ้างแรงงานในงานประมงทะเลกลับไม่ได้รับความคุ้มครองที่เหมาะสมกับสภาพการทำงานที่ชาวประมงต้องออกไปหาปลาไกลจากฝั่งเนื่องจากทรัพยากรประมงชายฝั่งมีจำนวนจำกัด ซึ่งทำให้บางครั้งต้องอยู่ในทะเลเพื่อหาปลาเป็นระยะเวลาหลายๆ เดือน ซึ่งเป็นเวลานานกว่าจะกลับเข้าฝั่ง มีลักษณะการทำงานต้องทำด้วยความเร่งรีบในสภาวะกดดันกับสภาพแวดล้อมที่ไม่สามารถควบคุม เช่น สภาพอากาศ คลื่น ลม ต้องทำงานด้วยความเสี่ยงบนท้องทะเลที่อันตราย เสี่ยงต่อภัยธรรมชาติ ภัยจากโจรสลัด รวมทั้งเสี่ยงต่อการจับกุมและรับโทษในต่างแดนหากเกิดการละเมิดน่านน้ำขึ้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 เป็นกฎหมายคุ้มครองแรงงานที่บัญญัติถึงสิทธิและหน้าที่ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง โดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการจ้าง การใช้แรงงาน และการจัดสถานที่และอุปกรณ์ในการทำงาน เพื่อให้ผู้ทำงานมีสุขภาพอนามัยดี มีความปลอดภัยในชีวิตร่างกาย และได้รับค่าตอบแทนตามสมควร รวมถึงให้ความคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล แต่เนื่องจากสภาพการทำงานของแรงงานในงานประมงทะเลแตกต่างจากการใช้แรงงานทั่วไป เพราะผู้ที่ทำงานบนเรือประมงทะเลจะต้องมีคุณลักษณะพิเศษเหมาะสมกับลักษณะของงาน กล่าวคือ เป็นงานที่ทำอยู่บนท้องทะเล จะต้องมีเตรียมพร้อมตลอดเวลา หากมีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้นจะต้องพร้อมที่จะร่วมทำงาน เพราะอันตรายที่เกิดขึ้นบนเรือมีความสำคัญมาก และมีผลกระทบต่อชีวิตของทุกคนบนเรือ

⁵ การทำประมงพื้นบ้าน เป็นการทำประมงบริเวณชายฝั่งที่ใช้เรือประมงที่ไม่มีเครื่องยนต์ หรือมีเครื่องอยู่ข้างนอกตัวเรือ หรือมีเครื่องอยู่ข้างในตัวเรือแต่เรือมีขนาดไม่เกิน 5 ตันกรอส หรือเป็นเรือประมงขนาดเล็ก (มีความยาวน้อยกว่า 14 เมตร) โดยเป็นการทำประมงเพื่อยังชีพ หาสารสร้างรายได้ และก่อให้เกิดการสร้างงานในท้องถิ่น การทำประมงพาณิชย์ เป็นการทำประมงนอกชายฝั่ง ซึ่งใช้เรือที่มีขนาดเกินกว่า 5 ตันกรอส โดยเป็นการทำประมงเพื่อแสวงหากำไร

⁶ กรมประมง กองประมงต่างประเทศ (2557). *การวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์การประมงของไทยในน่านน้ำต่างประเทศ กลุ่มบริหารการทำประมงและเศรษฐกิจนอกน่านน้ำ*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.fisheries.go.th/foreign/image/pdf/overseaBook.pdf> . [2558, 17 มกราคม].

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 22 บัญญัติว่า “งานเกษตรกรรม งานประมงทะเล งานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล งานที่รับไปทำที่บ้าน งานขนส่ง และงานอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา จะกำหนดในกฎกระทรวงให้มีการคุ้มครองแรงงานกรณีต่างๆ แตกต่างไปจากพระราชบัญญัตินี้ก็ได้” ซึ่งแม้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองกิจการประมงทะเลและพัฒนาเรือมาจนขณะนี้ก็มีกฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 เพื่อคุ้มครองแรงงานประมงทะเลและแก้ไขปัญหาการค้ำมนุษย์ ซึ่งเป็นการสนองนโยบายสำคัญและเร่งด่วนของรัฐบาล โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา และมีผลบังคับใช้ทันทีเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2557 โดยสาระสำคัญของกฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล คือ ห้ามจ้างลูกจ้างอายุต่ำกว่า 18 ปี ให้ความคุ้มครองลูกจ้างตั้งแต่ 1 คน ขึ้นไป ในเรือประมงทุกลำให้จัดเวลาพักไม่น้อยกว่า 10 ชั่วโมง ในระหว่างการทำงาน 24 ชั่วโมง และไม่น้อยกว่า 77 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ให้จัดทำทะเบียนลูกจ้าง เอกสารการจ่ายค่าจ้าง และค่าทำงานในวันหยุดเป็นภาษาไทย ให้ทำสัญญาจ้างเป็นหนังสือ ให้ลูกจ้างมีการรายงานตัวต่อพนักงานตรวจแรงงานปีละครั้ง พร้อมให้จัดสวัสดิการน้ำดื่ม ห้องสุขา และเวชภัณฑ์⁷

แต่ก็ปรากฏว่าการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลตามกฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ซึ่งออกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ฉบับดังกล่าว ยังพบปัญหาต่างๆ ในการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล กล่าวคือ

1. ปัญหาความไม่ชัดเจนของเวลาทำงาน กฎกระทรวงฯ มิได้กำหนดให้นายจ้างกำหนดเวลาทำงานปกติ เนื่องจากสภาพการทำงานในงานประมงทะเลมีความแตกต่างกับงานที่ทำบนบกและประสงค์จะให้ลูกจ้างนายจ้างไปกำหนดเวลาทำงานปกติกันเองตามสภาพของการทำประมงแต่ละครั้ง เพียงแต่กฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ข้อ 5 กำหนดให้นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างมีเวลาพักไม่น้อยกว่า 10 ชั่วโมง ในระยะเวลาการทำงาน 24 ชั่วโมง และไม่น้อยกว่า 77 ชั่วโมง ในระยะเวลาการทำงาน 7 วัน และจัดทำหลักฐานเวลาพักไว้เพื่อให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบ ในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น นายจ้างอาจให้ลูกจ้างทำงานในเวลาพักได้โดยต้องจัดให้มีเวลาพักชดเชยโดยเร็ว และให้จัดทำหลักฐานเวลาพักไว้ ซึ่งการกำหนดให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างมีเวลาพักดังกล่าวเจตนารมณ์เพื่อให้ลูกจ้างมีเวลาพักในระหว่างการทำงานเนื่องจากการทำงานบนเรือประมงมีระยะเวลาการทำงานที่ยาวนานทำให้เกิดความเมื่อยล้าของร่างกายได้ จึงจำเป็นต้องมีเวลาพักให้ร่างกายได้มีโอกาสฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายให้สามารถทำงานต่อไปได้ เพื่อความปลอดภัยในการทำงาน แต่หากในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น เช่น กรณีเรือ

⁷ เติลินิวส์ (บ่าว),ข่าว. *กม.แรงงานประมงมีผลใช้แล้ว*. หน้า 3. [2558, 7 มกราคม].

อับปางหรือเร่งทำงานเนื่องจากมีพายุ นายจ้างอาจให้ลูกจ้างทำงานในเวลาพักได้โดยต้องจัดให้มีเวลาพักชดเชยโดยเร็ว และให้จัดทำหลักฐานเวลาพักไว้โดยนายจ้างหรือได้กึ่งอาจกำหนดช่วงเวลาการทำงานและเวลาพักของลูกจ้างแต่ละคน โดยทำเป็นเอกสารหรือหนังสือที่แสดงถึงเวลาการทำงานและเวลาพักในรูปแบบใดก็ได้ เนื่องจากการจัดทำหลักฐานเวลานั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดรูปแบบหรือรายการของหลักฐานไว้อย่างทะเบียนลูกจ้างหรือเอกสารเกี่ยวกับการจ่ายการที่กฎกระทรวงฯ มิได้นิยามคำว่า "เวลาทำงาน" โดยกฎกระทรวงฯ ข้อ 5 กำหนดเพียงให้นายจ้างจัดเวลาพักดังกล่าว พบว่าลูกจ้างในงานประมงทะเลอาจต้องทำงาน 13 ชั่วโมงต่อหนึ่งวัน ซึ่งในเรื่องกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ กฎกระทรวงฯ ให้นายจ้างและลูกจ้างปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 90 เช่นเดียวกับลูกจ้างทั่วไป ซึ่งมีกำหนดเวลาทำงานเพียงไม่เกิน 8 ชั่วโมงต่อหนึ่งวัน และนิยามคำว่า "ค่าจ้าง" ตามกฎกระทรวงฯ ให้หมายความว่า ค่าจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานและให้หมายความรวมถึง เงินส่วนแบ่งที่นายจ้างตกลงจ่ายให้แก่ลูกจ้างตามมูลค่าสัตว์น้ำที่จับได้ ค่าจ้างตามกฎหมายคุ้มครองฯ ส่วนหนึ่งจึงมีความหมายเช่นเดียวกับค่าจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 แต่ยังเป็นปัญหาว่าลูกจ้างในงานประมงทะเลซึ่งมีลักษณะการทำงานที่ลำบากกว่าต้องทำงานในจำนวนชั่วโมงที่มากกว่าจึงจะได้รับความคุ้มครองค่าจ้างขั้นต่ำในจำนวนที่เท่ากันกับลูกจ้างทั่วไปนั้นเป็นการไม่เหมาะสมและเป็นธรรม

2. ปัญหาการคุ้มครองให้ลูกจ้างในแรงงานประมงทะเลได้รับวันหยุดที่เหมาะสม เนื่องจากลักษณะการทำงานของลูกจ้างในแรงงานประมงทะเลยากลำบากกว่าลูกจ้างทั่วไป และก่อให้เกิดสภาพร่างกายเสื่อมโทรมอย่างมาก ลูกจ้างในแรงงานประมงทะเลจึงควรได้รับการหยุดที่เหมาะสมและไม่น้อยกว่าลูกจ้างทั่วไป แต่กฎกระทรวงฯ ข้อ 12 กำหนดให้ลูกจ้างมีเพียงวันหยุดเดียวคือให้ลูกจ้างในงานประมงทะเลมีวันหยุดประจำปีเพียงปีละ 30 วัน ซึ่งเป็นการกำหนดให้ลูกจ้างในแรงงานประมงทะเลได้รับความคุ้มครองน้อยกว่าลูกจ้างทั่วไปที่ได้รับวันหยุดอันประกอบด้วยวันหยุดประจำสัปดาห์หนึ่งไม่น้อยกว่า 1 วัน วันหยุดตามประเพณีปีหนึ่งไม่น้อยกว่า 13 วัน และวันหยุดพักผ่อนประจำปีหนึ่งไม่น้อยกว่า 6 วัน จึงเป็นการที่ลูกจ้างในงานประมง ซึ่งเป็นลูกจ้างในงานที่มีลักษณะเป็นธุรกิจอย่างหนึ่ง แต่ไม่ได้รับการคุ้มครองที่เหมาะสมเช่นเดียวกับลูกจ้างในงานอื่นที่มีลักษณะเป็นธุรกิจ

3. ปัญหาการจัดห้องส้วมบนเรือประมง เนื่องจากกฎกระทรวงคุ้มครองแรงงาน ในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ข้อ 16 กำหนดให้นายจ้างจัดให้มีห้องส้วม ในจำนวนที่เพียงพอเพื่อให้เหมาะสมกับการทำงานและระยะเวลาการใช้ชีวิตบนเรือ โดยไม่มีความชัดเจนถึง

ความเหมาะสมกับขนาดของเรือประมงในการจัดให้มีส้วม จึงก่อให้เกิดปัญหาต่อนายจ้าง ในการปฏิบัติตามกฎหมายได้จริง

4. ปัญหาเรื่องบทกำหนดโทษในการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ในงานประมงทะเล แม้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 22 บัญญัติให้ งานประมงทะเลจะกำหนดในกฎกระทรวงให้มีการคุ้มครองแรงงานกรณีต่างๆ แตกต่างไปจาก พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ได้ก็ตาม แต่กฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงาน ประมงทะเล พ.ศ. 2557 ข้อ 11 วรรคหนึ่ง และสอง ก็กำหนดเพียงการลงโทษเฉพาะทางแพ่ง ในกรณีนายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างและค่าทำงานในวันหยุดให้ถูกต้องและตามกำหนดเวลา นายจ้าง ต้องจ่ายดอกเบี้ย และถ้าเป็นการจงใจผิดนัดไม่จ่ายค่าจ้างและค่าทำงานในวันหยุดโดยปราศจาก เหตุผลอันสมควรนายจ้างต้องจ่ายเงินเพิ่ม โดยมีได้กำหนดบทกำหนดโทษทางอาญาไว้ ประกอบ กับกฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ข้อ 3 ก็มีได้กำหนดให้นำหมวด 16 เรื่องบทกำหนดโทษ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาใช้บังคับแต่อย่างใด ซึ่งหากจะลงโทษทางอาญาไม่ว่าจะเป็นการกระทำผิดข้อใดในกฎกระทรวงคุ้มครองแรงงาน ในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ก็ลงโทษได้เพียงสถานเดียว คืออาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 144 ฐานฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 22 ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงไม่ชัดเจนเหมาะสม อันเป็นปัญหาอุปสรรคในการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลและแก้ไข ปัญหาการค้ำมนุษย์ด้านแรงงานให้สอดคล้องกับนโยบายสำคัญของรัฐบาล

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะทำการศึกษาค้นคว้าถึงสภาพการทำงาน อุปสรรคของการจ้างงานรวมทั้ง ปัญหาด้านการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานที่เกี่ยวข้องกับลูกจ้าง ในงานประมงทะเลในประเทศไทยเปรียบเทียบกับการให้ความคุ้มครองด้านแรงงาน ในงานประมงทะเลของต่างประเทศเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางหลักเกณฑ์ด้านกฎหมาย ในการให้ความคุ้มครองแรงงานในงานประมงให้เกิดความเหมาะสมและเป็นธรรมทั้งต่อ ฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง เพื่อส่งเสริมระบบเศรษฐกิจ ลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ในงานประมงทะเล โดยส่วนหนึ่งมาจากปัญหาละเมิดแรงงานในภาคอุตสาหกรรมอาหาร

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมง

2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลในประเทศไทย ในต่างประเทศและระหว่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลในประเทศไทย
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

แม้การคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล กฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ซึ่งออกโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 กำหนดให้การคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลแตกต่างไปจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และอีกส่วนหนึ่งให้ใช้บังคับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นการคุ้มครองแรงงานทั่วไป แต่ตามกฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ข้อ 5 ข้อ 12 ข้อ 16 ยังให้ความคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลในเรื่องนิยามเวลาทำงาน วันหยุดประจำปี การกำหนดให้จัดห้องส้วมบนเรือ ไม่สอดคล้องเหมาะสม และไม่ได้กำหนดบทกำหนดโทษทางอาญาไว้ อันเป็นช่องว่างให้นายจ้างสามารถเอาเปรียบลูกจ้าง จนทำให้ขาดแคลนแรงงานในงานประมงทะเล ดังนั้น หากได้ทำการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติม กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับแรงงานในงานประมงทะเลให้สอดคล้องกัน และเพิ่มมาตรการในการให้ความคุ้มครองแก่แรงงานในงานประมงทะเลมากขึ้นย่อมเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคมไทยต่อไป ผู้เขียนจึงเห็นว่าจำเป็นต้องมีการแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล เกี่ยวกับนิยามเวลาทำงาน วันหยุดประจำปี การกำหนดให้จัดห้องส้วมบนเรือ และบทกำหนดโทษ ให้ได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษากฎกระทรวงคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล พ.ศ. 2557 ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล ศึกษาถึงที่มา วิวัฒนาการ หลักการ แนวความคิดที่เกี่ยวข้อง รวมถึงมาตรการทางกฎหมายโดยศึกษาเปรียบเทียบกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลตามมาตรฐานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ที่กำหนดในอนุสัญญาฉบับที่ 188 และของต่างประเทศ เฉพาะประเทศญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทาง

ในการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้อง ของประเทศไทยให้เกิดประสิทธิภาพ ในการบังคับใช้กับสังคมในปัจจุบัน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าจากเอกสาร ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหรือข้อคิดเห็นต่างๆ ทั้งของไทยและของต่างประเทศ เฉพาะอนุสัญญาฉบับที่ 188 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) กฎหมายของประเทศญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารดังกล่าวมาวิเคราะห์หาข้อสรุป ตลอดจนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) ในเว็บไซต์ต่างๆ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสภาพการจ้าง สภาพการทำงาน ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน และการให้ความคุ้มครองแรงงานสำหรับแรงงานในงานประมงทะเล
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลของ ประเทศไทย มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลของ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมง ทะเลของต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบผลการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเลใน ประเทศไทย
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ปัญหาค่าคุ้มครองแรงงานในงานประมงทะเล